

ROCZNICA POŚWIĘCENIA KATEDRY WROCŁAWSKIEJ – 16 XI 2008

*Nowa świątynia – nowe serce***1. Szczególne miejsce nowego przymierza**

Atmosfera świątyni katedralnej wskazuje na nowe przymierze, które człowiek postrzega jako nową i bezpośrednią propozycję Boga. To właśnie Bogu najbardziej zależy, aby człowiek odpowiedzialnie i samodzielnie związał się z Nim, korzystając z wolnej woli i odczuwając autentyczną potrzebę wewnętrznej jedności. Szczególnie w tym miejscu wyjątkowo wybrzmiewa treść znaczącego przymierza, o którym mówi w słowie objawionym prorok Jeremiasz, a które przypominało bardziej fizyczne wydobywanie człowieka z niewoli egipskiej, które sam Bóg scharakteryzował w jakże sugestywny sposób: „ująłem cię za rękę, by wyprowadzić z ziemi egipskiej” (Jr 31,32). Odczucie znaczącego smaku wolności skłoniło jednak człowieka do porzucenia Zbawiciela. Świątynia jest jednak tym miejscem, w którym na nowo możemy odnaleźć Boga, doświadczyć Jego mocy i łaski oraz poczuć dar nowego życia.

Nowe przymierze, którego miejscem jest dom na własność Bogu przeznaczony, ma jednak zupełnie nową jakość. Uzdalnia człowieka do doświadczenia daru wolności wewnętrznej i wypełnienia duchowej przestrzeni niespotykaną dotąd nową jakością. A gwarantem tej nowej rzeczywistości jest sam Bóg. To właśnie On pragnie umieścić swe prawo w głębi ludzkiego serca i tam je utrwalić, zwłaszcza w dzień Pański, który ma nadejść niespodziewanie (1 Tes 5,1-6). To Bóg pragnie również zainspirować człowieka do decyzji o najbardziej intymnym zjednoczeniu, także w tym dniu: „będę ich Bogiem, oni zaś będą Mi narodem”, co już od dawna zapowiadał. Tak przeżywana jedność uzdalnia człowieka do przeżywania czystej więzi łączącej go z Bogiem. Istotą tej więzi jest przede wszystkim nieustanna dyspozycyjność Bożego miłosierdzia względem spragnionego łaski i pełni życia człowieka. Grzech i zło powoduje nie tylko smutek w duszy, zerwanie jedności i utratę pięknego oblicza serca. Grzech i zło prawdziwie niszczy człowieka. Natomiast przyjęcie Bożego miłosierdzia przyniesie odrodzenie i da gwarancję Bożego zapomnienia o tym, co się wydarzyło w dotychczasowym życiu człowieka. Boże miłosierdzie to propozycja nowego życia, nowego i żywego przymierza, której realizacji w świątyni Pana nieustannie doświadczamy.

2. Okoliczności pogłębienia jedności z Chrystusem w świątyni

Świątynia jest miejscem, gdzie w Jezusie Chrystusie nowe przymierze nabiera nowego znaczenia i nowej skuteczności, zwłaszcza przez sprawowane w niej sakramentów świętych. Podstawą tego i źródłem jest sam Jezus, który w sposób spontaniczny i zdeterminowany złożył swoje życie na okup za wielu, stając się sprawcą wiecznego zbawienia. To Jego męka i śmierć spowodowały zaistnienie czegoś nieodwracalnego: ukazał każdemu z nas jedyny właściwy kierunek skutecznego i owocnego pielgrzymowania, którego kresem jest zbawienie. Ofiara złożona na krzyżu, którą nieustannie uobecniamy na ołtarzu świątyni, stała się nie tylko doskonałym obrazem posłuszeństwa Ojcu, ale przede wszystkim doskonałym darem miłości rodzącej człowieka do nowego życia. To nowy wymiar zbawczej jedności z Chrystusem to zarazem Chrystusowa zdol-

ność zrodzenia wszystkich do nowego życia, bowiem stał się „sprawcą zbawienia wiecznego dla wszystkich, którzy Go słuchają” (Hbr 5,9).

3. W świątyni trzeba Boga słuchać sercem

W potoku słów, jakie wypowiadamy i przyjmujemy codziennie, trzeba dokonywać stosownej i mądrej selekcji. Trzeba wiedzieć, co przyjąć, a co zdecydowanie odrzucić jako mało znaczące. Bowiem jedne słowa stanowią ewangeliczne ziarno pszenicy, które jest zdolne przez autentyczne obumarcie do zrodzenia obfitego plonu, a inne są podobne do kąkolu, który trzeba zdecydowanie zniszczyć. Decyzja człowieka o przyjęciu ziarna pszenicy nieustannie wspomaga jego wartość wewnętrzną, staje się bowiem gwarantem stałej obecności Zbawiciela. Jest tym wartościowsza, że zostaje podjęta w miejscu na własność Bogu przeznaczonym. W tym miejscu również dokonuje się dzieło zbawczego obumierania człowieka w Jezusie Chrystusie, co ma miejsce w codziennie przeżywanej najświętszej Eucharystii. W niej następuje najgłębszy dialog miłości między ofiarującym się Bogiem i słuchającym Go sercem człowiekiem. Ten dialog dokonuje się mocą samego Chrystusa, który zawsze pragnie udzielić człowiekowi pełni zbawienia. Dziękujmy dzisiaj za nasze świątynie, zwłaszcza za matkę wszystkich dolnośląskich świątyń.

Ks. Wiesław Wenz